

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

cengiz bektaş

yer deli
gök deli

TÜRK SANATÇILARI DİZİSİ

CENGİZ BEKTAŞ

YERDELİ GÖKDELİ

ŞİİRLER

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

CEM YAYINEVİ

**YERDELİ
GÖKDELİ**

Dostlar!..

Dili, inonışı, ulusu, yeri yurdu ne olursa olsun, başkasının sırtına binmeğe çokşan her kişi düşmanımdır. Ona karşı savaşım kutsaldır benim için. Bu nedenle, insanlar arasındaki yerimi belirleyen, dilim, inanışım, şu-bu değildir. Bugüne dek kimsenin sırtına binmemekle öğünürüm, öğünmek gerekirse...

İlk yayınlanan şiir betiğimdenberi (Kişi, 1964) sömürüye, savaşa, sevgisizliğe karşı oldum. «Aşık» olduğumda da böyle bir kişiydim, baba olduğumda da, ölümle karşılaştığımda da. Bu yolda bugün de, içinizden biri olarak yürümekteyim. Düşünerek... Bizleri daha iyi daha sevgili birlikliklere götürecek her şeyin altına çizmeğe çalışarak...

Çeyiriyi, ikinci baskıyı saymadan bu altıncı şiir betiğim. (Kimileri «Bedri Rahmi Nakışlı Bir Deneme» adındaki deneme betiğimi de şiir betiği sayıyorlar.) Hepsinde, çalışana, emeğiyle var edene sevgiyi bulacaksınız. Sıralı sırasız, yerli yersiz... Tekilden çoğula, çoğuldan tekile sevgiyi...

Bence insanlığımız, üretebildiğimiz sevgi ölçüsünce.

I

Taşıla, toprakla, emekle, usla, yürekle yaratılmış; insan sevgisini somutlaştırmış bir yapı üzerine şiirimle başlıyor bu betiğim:

MİMAR HAYRETTİN

**Sultan İkinci Beyazıt Edirne'de
mimarına buyurdu (1488),
Mimar Hayrettin'e...
Bir yapı yapılacak
içinde karasevdahılar
müzikle
su sesiyle
çiçekle
iyileştirileceklerdi.**

SORU

**Derinden düze taşıp gelen su
Varıp çiçeklere yatak olan su
Bilir mi karasevdayı**

**Bir yansıma bir gölge bir de kendi
Bıçak gibi
Saplanan sulara gövdesi
Yaprakları dağılıp giden ağaç
Bilir mi karasevdayı**

**Yeşile maviye karşı
Yağmura güneşe kara bulutlara kara
Göğe karşı
Küçücük
akçiçek
Bilir mi karasevdayı**

YANIT

Doğduğu yerde güneşin
Kıyısında Tunca'nın
Varıp çoğula
çoğala dağıla
Düşündü biri
Bilir mi karasevdayı
insandan ötesi

ÖLÜM GELİR

Zincire vururlardı
Karanlıklara
Acımasız
Güneşin battığı yerde
Karasevdayı
Unuturlardı ölüm gibi
Dinisi çıkmazdı kimsenin karasevdadan
O çağlarda
Güneşin battığı yerde

SESİ KARASEVDANIN

Dağıldı gitti yüreği
Kan seslerinde kararmış yüreği
Işık ışık
Yeşillerden çiçeklerden su sesine
İnsan sesine

İndi çağının atından coğrafyasına
Sevgiye inanmışın ayakları
kuş basar
yeğni

Tunca'nın kıyısında
Ardında isteğe durmuş ağaçlar
Önünde sevişme sesi suyun
Döndü sol yanına
Mimarbaşı duy
sesini sevginin

BUYRUK

Zincire vururlarmış karasevdayı
güneşin battığı yerde
Bir türküdür bizde su sesidir
Çiçektir güldür fesleğendir
Bin yıllardır Anadolu'da
İnsan insan bakmaktır doğaya

Sevmek aşmaktır kuralları
Yeniden yaratmaktır insanı
Mimarbaşı
Kur sevginin yapısını

OYLUMU SEVMENİN

Açtı kulacını

Güneşin battığı yerden doğduğu yere

Döndürdü yüzünü Hayrettin'

Mimar

Bir doğrunun ta o en görmediğimiz ottan çiçekten
bu yana

Gelişine

Verdi içini

Eline ekledi sesini gözüne

Diklerini çıktı

Uzandı gitti oyluma

Vardı yüreğiyle her köşeye

Bildi sevginin oylumunu

Unuttukça duvarı kapıyı pencereyi

Taşın insan eli oylumunda

Suda seste çiçekte

Buldukça insan yüreğini

Kurdu şiirini

Güneşin battığı yerden doğduğu yere
Döndürdü yüzünü Hayrettin
Mimar
Elini ekledi yaşamına
yüreğini
usunu
Dosdoğru algıladı
oylumunu sevginin

YEDİ KÖYÜN YEDİ MEMEDİ

**Binlerce dereden geldi sular
Bildiği bilmediği
Sevgi düzeninde yaşandılar
Yaşandılar yerli yerinde ölçüsünce
Ardında
Yedi köyün yedi Memedi**

Hayrettin

Mimar

Taşıyıcıları düşüncesinin yerli yerinde

Sözcüğü çizgi dizesi oylum

Yalın içi dışı

Yürek yüreğe işiyle

Bin türlü Bizans çevre

Ne varsa yapılan

eleştiren

varamayan ötesine

Konuşan yalnızca konuşan

Kuru sıkı kafası

Bilgisi bir çiviye çakamayan

Taşa eli değmemiş nerde yüreği

Bu çemberi kırar

Hayrettin

Mimar

Yedi köyün yedi Memedi

Yürek olur el olur

DEDİ

Çizdi yere göğü
Eli yürek
Günlerce sevgi oylumunda
havaya çizdiği

Sustu
Ve birgün
kime anlattığını bilerek
Yapısını sevginin
Anlattı temelden kubbeye
İnsanı daha da insan

ÇALIŞINCA

**Eli taşı topraktı
Eli keskiydi çekiçti malaydı
Eli ölçüydü
 yatayda düşeydi
Eli işiydi
 yedi Memet emekti
Eli binlerceydi
Sevginin
Binlerce eli binlerce gözü binlerce yüreği
Bir el bir göz bir yürek
Çalışınca**

VARMAK BÜTÜNE

Taş

/ taş değildi

Duvar

/ duvar

Kapı değildi kapı yalnızca

Herşey varsa öteki var diyeydi

Bütünde herbiri dengedeydi

Ve hiçbiri alıp başını gitmediği için

Ve hiçbiri gözünü yalnız kendine çevirmediği için

Hepbirlikte vardılar

Bütündüler

SEVGİ NE YANDAN GELİRSE GELSİN

Açıldı mı kapı
İç de duyar sevinci
 dış da
Pencere içe mi bakar
 dışa mı
 belli mi
Sevgi ne yandan gelirse gelsin
Girer içeri

BIRAKIR KENDİNİ IŞIK USTA ELE

**Işık böylesine alacasını
Dokutturmadı kendini
Kimseye**

KENDİ GİBİ

**Sevgi örölünce yapıda
İç dış birdir işte böyle
Hayrettin
Mimar
Kendi gibi
İç dış bir
Bir insan gibi**

NE GÜZEL KALABALIK

Gülleri önce dikti Hayrettin

Mimar

Yere sığmazlayan sevgiyi tomurcuk tomurcuk

Sonra açtı suları

Yansıdı taşıp giden sulara

Baktı

Onlarla var olduğu yedi Memedin gözüne

Baktı

Bastığı toprağa yakışmıştı

Geçti kapılardan
Gelip sevgiye durdu
El bağladı
Çoğalıp gidiyordu
Tuttu yüreğini
İç i dış ı ne güzel kalabalık

OYLUM

**Önce su sesi doldurdu
oylumu**

**Var edileni
Tanıdı bir bir olanı biteni
Yaratılanı
Sonra insan sesi
Tıpatıp soluğunca**

II

Bir yapı yaptık, bir yapımyeri...

Köyden gelenler taş taşıdılar, kum taşıdılar. Derken duvar ördüler, beton döktüler. Yapı bitti, yapımyerine işçi oldular. Ve birgün öylesine doğaldı ki grevleri... Hem de bu yerde, eski adı Laodicea (halkın adaleti) olan Denizli de...

GREV ÇİFTETELLİSİ LAODİCEA'NIN

ÖNCE

Bütün dokumacıları Laodicea'nın toplandılar
dericiler de
bakırcılar da
Hepbirlikte oyladılar
yelken açacak deniz
ayak basacak toprak
bırakılmıyacak
soygunculara

Laodicea
Bir ağızdan
iki tiyatrosuyla
Gerçek insan sesiydi o gün

SONRA

**Bütün bakırcılar
demirciler
sonra urgancılar sandıkçılar
terziler kunduracılar çerçiler
kuyumcular**

**Bütün Denizli çarşısı
Sabah namazından çıkıp
Hasaslar «Bismillah»
açtılar kale kapısını**

Sulandı asmalar ve gölgeleri
Evlerden getirilmiş yıldız çiçekleri yediveren güller
Cam bardaklara kondu
Silinip süpürölüp çiçekler gibi açıldı dükkânlar
Bütün Denizli çarşısı güne bir ağız seslendi
İnsanlığı unutma ha
Unutma ha kardeşliği

DAHA SONRA

**Babadağ Yarangüme
Kızılhisar Kızılcaölük
Sarayköy**

ve Buldan

Onbinlerce dokuma tezgahı

Denizli pazarına inerlerdi

Birgün indiler gene

Paylaşım savaşıydı yeryüzünde

ve de Denizli çarşısında

Sattılar dokuduklarını

Dokunacak ipliğe parayı dengeldemediler

Bu açığı kim kapatır

Faizciler

tefeciler

**Osmanın Memedin Alın
Sarardı benizleri çocukların
Çöp gibi ayakları
Ortası yükseldi kentin
demokrasi adına
Çevresi yayıldı gitti geceleri
Tarlalar bağlar bahçeler insan olup
yürüdüler Denizli'nin ortasına**

UYANIR TOPRAK GİBİ

Pamuk çapasından nasırlı elleri daha
Bitmemiş gecekondu su daha
Osman

çaydanlıktan bildiği buharı verip yapımyerine
Hayran kaldığında birken beşyüz olmuşçasına
Kimin için işleyecek makinalar
sezinleyip ossaat
Varıp durdu grev yerine

**Mühendis beyi yanlış kapılardayken
Hacali**

**satarken yüzelli arkadaşını bir top beze
Sarı sendika şu bu sallanmadan
Şaşkın bakıp kendine şaşanlara Osman
Yıkadı ellerini
Yürüdü geçti alanı
Gelip kendinden olanların içine
Durdu grev çiftetellisine**

BUGÜN

**Bu güzel kalabalık
bizimkiler
bu yanda
Karşı yan vali
karşı yan jandarma
Baktı
baktı da Osman
Birden bir gelinevi oldu yapımyeri**

Makinası üzerine
«Cemilem» yazmıştı Halil
Cemilem
Üreten
Dokunur dokunmaz
dişiliğini duyduğum
Emeğimin helâli Cemilem

VE BÖYLECE

Laodicea

**Honaz'a Karcı'ya Babadağ'a
Dört evden birinden
Almanyaya giden
Seslendi çocuklarına**

**Seslendi çocuklarına
sokak sokak
ev ev
oğullarına kızlarına
okumaya gidip dönmeyen
Seslendi de Laodicea
Durdu
Grev çiftetellisine**

III

Ekin (kültür), ekinimiz dediğimizde; bu, şu ulusun, şu inancın ekini değil; çalışan, üreten, yaratan emeğin ekinidir. Doğduğu yeri, yurdu vardır, ama sonuna dek tüm insanlığın malıdır. Sonuçlarını — taşı, duvarı, kabı kaçağı — oradan oraya götürmekle değil, onu anlamakla paylaşılır ekin.

BİZİM EKİNİMİZ

GÜL SAPI BOŞLUK

**İki parmağı ile tuttuğu bu elin
Bir çiçektir besbelli**

**İki parmak arasındaki gül sapı boşluk
Bütün var olanın o en ince yeri
İki dokunuş arası
Bir gülün ürperişi**

**O ürperiş
Ekindir
Bizim ekinimiz**

•

**Toyog'tan kırılıp getirilmiş bir duvar parçasında
Bu bileğinden kopuk el
On iki yüz yıl sonra Berlin'de
Bizim ekinimiz
Böyle tutmayı bir gülü biz biliriz**

DÜŞÜNÜR MEHMET SİYAHKALEM

**Ta Hoço'dan
Sekizinci yüzyıldan
yaşama soyunmuş bu adam
Yüreği ağzında bir gül hep
Avucunda taşımış ateşi
Gözlerinde
Gözlerinde cehennemi**

DUR DURAKSIZ

**Cehennemi içinde taşımak
Zor öğrenilir
Ekindir
Bizim ekinimiz**

**Taşırız
Dur durak bilmeden
Berlin'e ta
Cehennemi içimizde taşımayı
Biz biliriz**

EKİNİ ÜRETMEK

Ana tanrıçanın
birbiri üzerine dopdolu
memeleri
doğurgan karnı
açık yuvarlacık iki dizi
Emeğimizdir

Bu emek
Ekindir
Bizim ekinimiz

Bu üreten
Bu gülü tutmayı bilen
Emekçinin ekini

Üretiriz

Anamızın ak sütü

Üretmek ekinimizdir

Ekini üretmeyi biz biliriz

IV

Sevgi üretmek dedim ya...

Dostuna dost; düşmanına düşman olmayı bilmek,

Sevgisizlerin, sevgimizi sömürmelerini önlemek için gerek...

İÇERİM CEHENNEM

Kullanıp bıraktığınız

Eski kentlerinizde

Tapınaklarınızda

orta yerde

Zeybeğe durduğumda

Kolonların yerde dilim dilim

Dokunduğumda tenlerine

Yaratmayı

ve de yağmayı

Duyarken yüreğim

İçerim cehennem

Gelip geçmiş tanrıları
kralları
beyleri
emeğiyle eğitmiş
Köşeleri yuvarlamış teri kanlı
Çamur yüzlüm
kadın ninem
gözün gözüme değince

İçerim cehennem

Yemenden Berlinden uzaklarda
İsadan Musadan eskiden - beri
Hep uzak oğulları
İniş yüzüm
kadmanam
Yazığım

İçerim cehennem

**Toprağımız
Havamız
Suyumuz
Güvenimiz
Soygun ki ne soygun
Burda ve yabanda
Yağma geçmişimiz geleceğimiz
Ocağı sönesiceler
bitip tükeninceye dek**

İçerim dopdolu cehennem

V

**Bencil sevgiler bir yana, bütün sevgilerde
büyüdüm tadına vara vara...**

YERDELİ

— Azra Erhat için —

Sığamadım gözümün yettiğine
Yerdeli gökdeli estim estim
Derelerden anacığım
Derelerden taşıtım
Dardım gürdüm koyaklarda köpük köpük
Düze geldim anacığım
Sevgini sevgini buldum yundum

ÇAĞ

Sarı yanık buğday ten üstüne

Saçların zeytin karası

Dudakların yaşamaya açık
dipdiri

Karşı Hitit tepesinden başladı bakışların

Yarı dere

dere içi

toz toprak

Aştılar

binlerce yılı

öyle uzak

Bakışın

düğünü bozkırın

Bakışınla

ağız ağıza iki güvercin

Bu göz kalabalığında

İki kelebek

Bir czgi süresi

Çiçek çiçek

Seviştiler

BENİM KÜÇÜK KADINIM

Sen ne çoktun bugün
belki on belki yirmi sen
Yüzlerin yanık
ellerin çatır çatır çatlamış
Çocukluğun eskimiş gitmiş

Kucağındaydım
Belki bir yaşında
yeni basmış ikime ya da
Basma fistan üstümde
Saçlarım gözlerim kara

Bakış bakıştık
az biraz duranlara
Bütün köyün çocukları
Bütün küçük kadınlar

Ne çok sen vardın bugün bu köyde
Yıllardan bin mi iki bin mi
Anadolu yüzlüm
Seni çok özledim

BİR BAKIMLIK YERDE

Kırkdört yılın semahındayım
Yüreğimde kapılar vuruyor
Kimsesiz

Boşluğumda ayak sesleri
gencecik

Beklenmedik
Taş alanda büyüyorlar
Kesin bana doğru

Bir bakımlık yerde
Gencecik
korkusuz ses
Çevremde isteğin çemberi
Bir yüz
yandan gördüğüm
Dönüyor
ağır ağır
Yüzyüze gelinecek

İnanmıyorum yüzyüzeliğe
Epeydir
Kırkdört yılı yana dönüyorum yavaş

Gencecik ses
Bir bakımlık yerde
çevremde
Duvardan duvarım ortasında

Duruyor birdenbire
Yenilgi bilmeyen yaşında
Yüzyüze geliyoruz

Kırkdört yılın semahında bir duraklık
Bitimsiz oylumda bir kez daha
Güvercinler kalkıp kondular

GİDELİM

Talan edildikçe

çoğalır yüreğim

Bencil sevgilerde eğlenip kalmak

olmaz canlar

Haydi kalkın yavaş yavaş gidelim

VI

Arkadaşım, ağabeyim Turgut Pura öldüğünde...

BİR GÜL YÜREK*

Bu şiir Turgut Pura için yazıldı.

Turgut Pura 1922 de doğdu. Yontu yaptı, resim yaptı. İzmir’de olmayan sanat ortamını kurmak için elinden geleni ardına koymadı. 1979’da öldü.

Bir duvar kentiniz
Bir çölken umarsız
En varsılında doğanın
Kırk harami sofrası kıyılarda
O bir çiçek umududur
Kendi bir gül yürek
Gelip açmış göğsünü imbada

Günler geçti
Orda burda
Yol üstünde
Ev içinde
Ağlıyorum

 için.den içimden

Bitti bu iş diyordun
Bakıp da ellerine
Bir çocuk utanması
Koskoca adamda

Çocuktum
Çiçek Palas günü karşı kaldırımdaydım
Ordaymışsın
Besbelli bir kızıl gül olup açılmıştı yüreğin
Çiçek Palas günü çiçekleri soldurdular
Kamyona doldurdular
Karşı kaldırımdaydım
Elimde okul çantası
Ne oluyor anlamadan
Çocuk yüreğim soğuk ve yalnız

Haydi kalk da yürü
Yakışmıyor sana
Yatak yorgan yatmak
Dağ gibi adamsın
Neleri yendin de

Uzun ettin kalk dedim
Bekleyenimiz var
Tohumlar atılacak
Fideler dikilecek

100 1 1

Ekinsiz oğlu ekinsizler
Gemilere bindirip Artemisleri
Deniz aşırı yollayanlar
İnsan eti yiyenler
Dosya tutanlar
ortalıktayken
Büyük sanatçı birileri
köşelerinde
resim yapmaktalarken
Geçip tek başına
Tek kişilik ordunun başına
yürüdün
Vurdum duymazdı kent
Tuzu kuruydu
Deniz anası ele gelmezdi
Ne işe yarardı ekin
yenilip içilmeden
Yürüdün bu çölü çiçek açtırmaya
Ekine yüz döndürmeye
İlk kurşun yüreğin

**Ağabey dedik sana
Arkadaş olanından
Reisin yadigârı
Elimiz böğrümüzde**

Sen bu İzmire inandın
kocaman masaların
küçücük adamları
İnanmazlar İzmirliere

Sen bu İzmire inandın
zulasız kilitsiz
duvarsız yaşamayanlar
İnanmazlar İzmirliere

Sen bu İzmire inandın
alkış düşkünleri
bencik bencik benciller
İnanmazlar İzmirliere

Günler geçti
Orda burda
Yolda evde
Ağlıyorum
 içimden içimden

Bitti bu iş dedin
Bakıp ellerine
Bir çocuk utanmış
Gözünü kaçırdın

**İnanmadık
Ölmesene be
Ne ölüyorsun
Ne ölüyorsun lan
Senin gibiler ölür mü
Çiçeklere bak
Tohumları ver**

Buradan bir doktor
 Üç gün önce birinize
 diyebilirdi ki
 Durdu Cengizin yüreği

1934

Sonra bir Necatigil tiresi

Sonra

1978 olacaktı

Ve ben kimselere değil

O Necatigil tiresinde

Kendime borçlu kalacaktım

Yazmak istediğim şiire başlamadım bile daha
Yapılmasını düşlediğim yapıyı
kuramazsınız daha
Gereksinmemiz olacak önce ona
bir imece yaşamda

Öylesine kısa ki şu yaşamak
Yetmiyor doğru dürüst bir tümceye bile
Büyümsemek değil bu
Çoğunuz sezdi bunu
Ancak katlanabiliyorum ben
unutmağa öğrendiklerimi
Yenilerde seçer oldum önem sırasını

En çok kim duyardı ki ölümümü
Kardeşlerim duysalar da olurdu
duymasalar da

Sayarken

Bin
İki bin
Üç milyon
duralarlardı belki
dalıp giderlerdi bir süre belki

Sonra bakarak birbirine
Yaparlardı ayıp olmayacak olanı
Kendilerine yapılmasını istediklerini
Çoğunuz da öyle
Sıkılmayın bundan
Bu böyle
Ben kaç kişinin ardından duydum pinhalığımızı
az mı utandım

Karım çocuklarım üzüleceklerdi
Üzülecekler çok biliyorum
Kötümser değilimdir işte
Öyle bir yıl falan değil Nazım'ın dediği gibi
Bir yürüyüşten uzun sürmemeli
kimselerin üzüntüleri

Hiç katılmadığım
Bir telâş olacaktı ölümüm
Bu güz günlerinde
 ister istemez
 bağışlayın
Yıkama falan
 ben hergün yıkanırım
Kimseye ağırlık olmasam
Çok önemliymişcesine
 Nereye gömülecek
Denizli
 diyeceklerdir
 İstanbul
 Ankara bile

Ben hep yollardaydım
Durmanın karşısındaydım
Yollara serpin diyeceğim ya
uzun iş
zor iş
Gine de en sorunsuzu
düştüğün yere gömülmek

Namaz mamaz

bana göre hava hoş

Sizin bileceğiniz iş

Karşı çıkanınız olmadı bugüne dek

Bana zaten soramazdınız

Size soracaklardı

Nasıl bilirdiniz

İyi

diyecektiniz

El kadar bir taşa
Adım soyadım yazılsa yeterdi
Doğumum 1934
Bir de çizginin öte yakası
1978 olacaktı ya
Neyse

 olmadı işte
İyiki olmadı
Çok mu seviyorum yaşamayı
 Hem de ölesiye
Hep severek yaşadım
Hep coşkuyla
 bile bile
 saygıyla hep
Fazladan özür dilediğim çok oldu

Çocukluğum bir mahalle
Çaybaşı

Sonra okul

anamın yerine koyduğum

Öğrenip öğrenip şaşarak

Bu koca deniz nasıl bitecek

Çalışmak

dolu dolu

bu koca dağa karşı

herkesi elele bilerek

Dedim ya
İyi ki 1978 olmadı
Sizin düşündüklerinizden ötürü değil
Herkes

bence
aldı alacağını benden yana
Kimseye borçlu kalmayacaktım
herkese teşekkürden başka
Ne güzeldiler
bıraktılar yaşadım aralarında
Hep haklı olanları bile bağışlarım şimdi

Taşa toprağa güneşe
çiçeğe böceğe
değil yalnız
Şu yanımdaki yatakta melekler gibi uyuyan
iyilik dolu yüreği delik
Cumhur'dan
Tanıdığım en küçüğünden
en büyüğüne
bütün insanlara
Sevgi dolu içim
Sevgiyi hiç kıskanmadım

Sağolsun herkes yerli yerinde
Dilediğimce de düşündüm
Kendim için karışmadım hiçbirine
Hepsini söyleyip yazmayı beceremedimse de

Ben gitsem
Kimsenin bir yanı eksilmeyecek
Bir kuşakta öğretiliyor yalnızlık
Ben öğrenemedim
 istememedim
Hep kalabalıktım
Birbirimizle
 Öyle güzel insanız ki
En umulmadık yerde
 birdenbire
Gözlerimiz dolar
Titrer yüreğimiz
 birbirimize

Bugün taburcu olacağım
Keşanlı Ramizi yarın ameliyat edecekler
Yarın

Edirneye gitmeliyim
Dönüşte sorarım
Kurtulmuş olsun istiyorum

Cumhur

Çocuk işte

koşturup duruyor

Aldırdığı yok yüreğinin deliğine

Öyle güzel gözleri var ki

Bir görenin bir daha bakası geliyor

Bitip tükenmeden

masmavi gözler

Kendimi yormayacak mışım
Kendimi dinlemiyecek mişim
Dörder dörder çıkmayacak mışım basamakları
Yağ yok şeker yok unlu şeyler yok
Haplar hep cebimde olacakmış

Bunca yıl sımsıcak tuttuğum yüreğim
Şimdi çırpınan bir acı göğüs çatımda
Taşırım taşıyabildiğimce
Korkmadım hiç bir şeyin bitmesinden
Bitecekse birşey hem
Böyle birdenbire
Bitmeli güzelken

Fotoğraf: İsa Çelik

Cem Yayınevi, Cengiz Bektaş'ın *Mor* (1974), *Dört Kişiydiler Bir de Ben* (1975), *Bedri Rahmi Nakışlı Bir Deneme* (1976) ve *Yeryüzünün Yüreği* (1978) adlı yapıtlarından sonra "*Yerdeli Gökdeli*"yi sunar. Bu, Cengiz Bektaş'ın altıncı şiir kitabı. Tahsin Saraç'ın sözleriyle "*Ozanın mimarlığından gelen sağlam bir yapıya dayalı şiirlerinde iç örgü, renkli ve kabartılıdır. Bağırғанlığа yüz vermeyen bir devrimci öz, bir alt doku olarak sürüp gider hep. Titizlikle seçilen sözcük ve imgeler, daha çok usa seslenen bu somut şiire dirilik getiren öğeler olur.*"